

מלמעלה למטה ובאלכסון

וו. דראגונסקיי

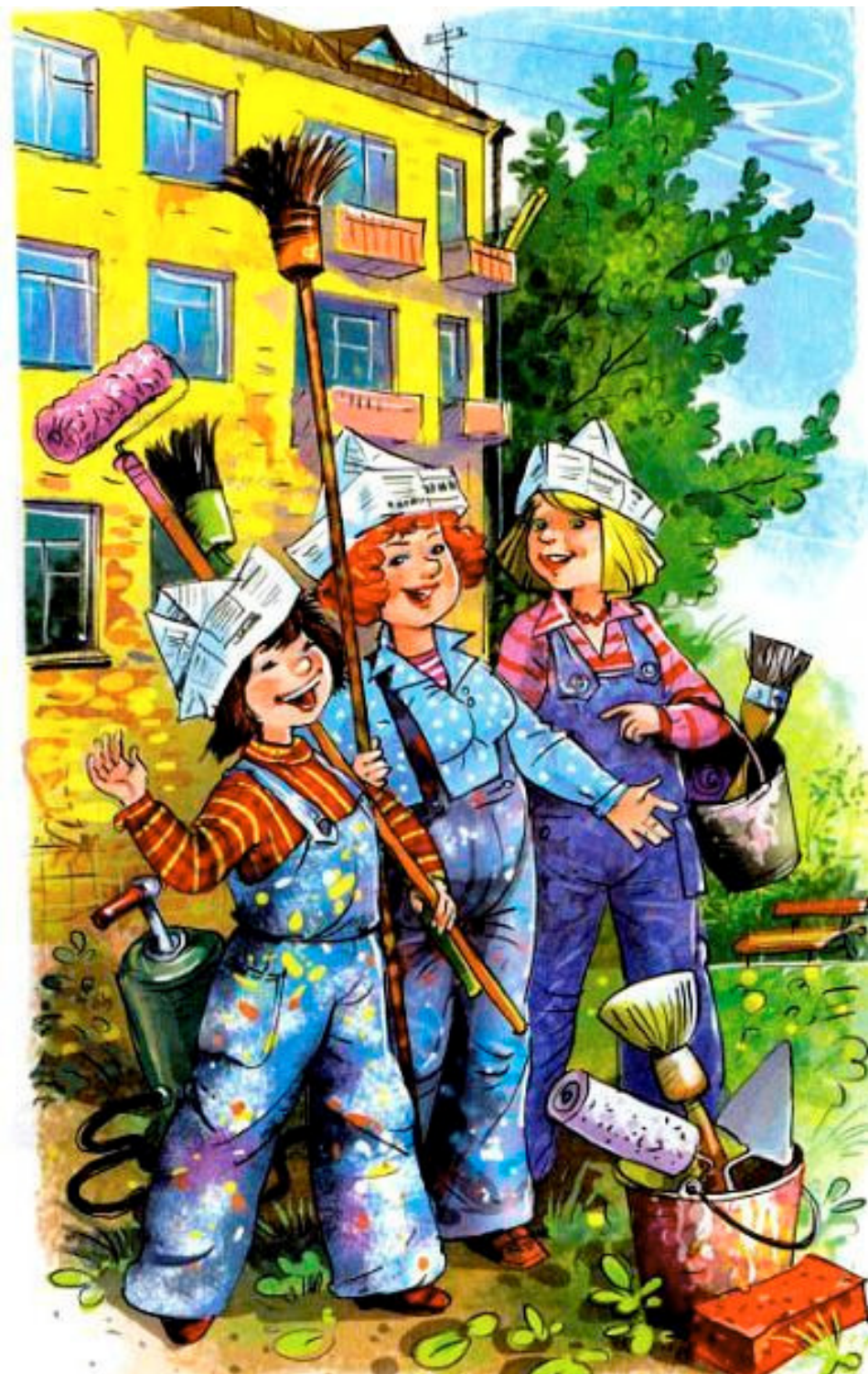

בקיץ הזה, עוד טרם התחלתי ללכת לכיתה א', עשו שיפוצים בבית. בכל מקום הסתובבו קרשים ולוחות, ובמרכז החצר עמדה ערמה גדולה של חול. בערמה זו שיחקנו ב"השמדת הפשיסטים במבואות מוסקבה", עשינו עוגות מחול או סתם שיחקנו לא מטרה.

נהנינו מאוד והתיידדנו עם הפועלים ואף עזרנו להם. פעם הבאתי למסגר גרישה קומקום מלא מים רותחים, ופעם אלנקה הראתה לחשמלאים את הכניסה האחורית לבניין. ועוד עזרנו הרבה, רק אינני זוכר כבר איך.

ואחר כך השיפוץ הסתיים והפועלים הלכו זה אחרי זה, דוד גרישה נפרד מאתנו בלחיצת יד, נתן לי במתנה מוט ברזל והלך גם הוא. ובמקום דוד גרישה באו לחצר שלוש בחורות. הן

לבשו בגדים יפים - מכנסיים ארוכים של גברים, מרוחים בצבעים שונים וקשיחים מאוד. כשהן התהלכו, המכנסיים רעשו כמו ברזל על גג. ועל ראשיהן חבשו כובעים מעיתונים. הבנות האלה היו צבעים ונקראו "בריגדה". הן היו עליזות מאוד וחכמות, אהבו לצחוק וכל הזמן שרו "שושנים, שושנים". אבל אני לא אוהב את השיר. גם לא אלנקה. וגם מישקה לא אוהב אותו. אבל אהבנו להסתכל איך הבנות-צבעים עובדות

ואיך הכל אצלן מסודר ומדויק. ידענו גם את שמותיהן - סאניה, ראיסקה ונלי. פעם ניגשנו אליהן ודודה סאניה אמרה "ילדים, רוצו ושאלו מה השעה."

אני רצתי, בדקתי ואמרתי "חמש דקות לשתים-עשרה, דודה סאניה." והיא אמרה "בנות, הפסקה! לארוחה!" והלכה מהחצר. גם דודה ראיסקה ודודה נלי הלכו לאכול.

והחבית עם צבע נשארה. וגם צינור גומי. ניגשנו מיד והסתכלנו על החלק הזה של הבית שהן צבעו. זה נראה טוב מאוד. ישר וחלק וגם יפה. מישקה הסתכל, הסתכל, ואחר כך אמר "מעניין, אם אלחץ על המשאבה, האם הצבע יצא?"

ואלנקה אמרה "מתערבת שלא יצא!" ואני אמרתי "מתערב שיצא!" ואז אמר מישקה "לא צריך להתערב. אנסה. דניסקה, תחזיק את הצינור ואני אשאב." והתחיל לשאוב. שאב פעם, פעמיים ומהצינור

הצבע יצא ועל הקיר הופיע כתם חום בהיר, דומה לעכביש.

"הידד!" קראה אלנקה "יפה! קדימה!" ושמה את הרגל שלה מול הצבע.

אני מיד צבעתי את הרגל מהברך ועד בהונות והנה, ממש לעינינו, לא היו על הרגל לא חבורות ולא שריטות! להפך, רגל של אלנקה נעשתה חלקה, מבריקה כמו פין של כדורת.

מישקה קרא "איזה יופי! תני את הרגל השנייה, מהר!" אלנקה שמה את הרגל השנייה ואני צבעתי אותה פעמיים מלמעלה למטה.

אז אמר מישקה "ילדים, כמה זה יפה! רגליים שלה כמו אצל אינדיאני של ממש! תצבע את כולה!"

"מה? את כולה? מראש ועד כף רגל?"

ואלנקה ישר שרקה מרוב הנאה "תנו, ילדים! צבעו, מראש ועד כף רגל. אהיה אינדיאנית של ממש."

אז מישקה לחץ על המשאבה והתחיל לשאוב בכל הכוח ואני התחלתי לשפוך צבע על אלנקה.

יצא צבע! הוא לחש כמו נחש, כי בקצה הצינור הייתה פיה עם חורים, כמו במשפך. רק החורים היו קטנים מאוד והצבע יצא כמו תרסיס במספרה, ומאוד מאוד דקיק, בקושי ניתן לראות. מישקה שמח מאוד וקרא "תצבע מהר. תצבע משהו!" ואני מיד כיוונתי את הצינור על קיר נקי.

הוא קפא במקום. גם אני. שנינו היינו כמו
מכושפים. ומה שחשוב הוא ששפכתי עליו צבע
ומפחד לא יכולתי לזיז את הצינור הצדה ורק
הנעתי אותו מלמעלה למטה ומלמטה למעלה.
והוא פתח רחב את עיניו ולא עלה בדעתו לזוז
אפילו צעד אחד ימינה או שמאלה..

וצבעתי אותה יפה - את הגב, הרגליים, הידיים,
הבטן והתחתונים. והיא נעשתה כולה חומה, רק
שערות עוד נשארו בהירות.
שאלתי "מישקה, מה דעתך, לצבוע שערות?"
והוא "בהחלט! תצבע מהר יותר! תצבע את
הכל!"
ואלנקה אומרת "תן, תן! גם על השערות, גם על
האוזניים!"
מהר גמרתי לצבוע אותה ואמרתי "עכשיו לכי
לשמש להתייבש! הה, מה עוד לצבוע?"
ומישקה אומר "אינך רואה, הלבנים שלנו
מתייבשים על חבל? תצבע אותם מיד!"
זה גמרתי מהר. תוך דקות ממש תענוג היה
להסתכל. ומישקה נכנס לתנופה, שואב כמו
מקצועי ורק צועק "תצבע עוד! תצבע הכל! הנה
דלת הכניסה לבניין, תן, תן, תצבע יותר מהר!"
עברתי אל הדלת. מלמעלה למטה! מלמטה
למעלה! מלמעלה למטה ובאלכסון!
ופתאום הדלת נפתחה ויצא מנהל הבית, אלקסיי
אקימיץ' בחליפה לבנה.

**ומישיקה שואב ובלי לחשוב צועק "תצבע! מהר יותר!"
ואלנקה מהצד מרקדת "אני אינדיאנית! אני אינדיאנית!"**

אסון!

.. כן, קיבלנו כהוגן. מישיקה שבועיים כיבס את הלבנים. את אלנקה רחצו בשבע אמבטיות עם טרפנטין..

**לאלקסיי אקימיץ' קנו חליפה חדשה. ולי אמא לא נתנה לצאת לחצר בכלל. אבל בכל זאת יצאתי, ודודות סאניה, ראיסקה ונלי אמרו "תגדל מהר, דניס, ניקח אותך לבריגדה. תהיה צבעי!"
ומאז אני משתדל לגדול מהר יותר.**